

**Església de Lleida,
què dius de
tu mateixa?**

PASTORAL

ESPIRITUALITAT

TEOLOGIA

assemblea diocesana 2015

CASA DE
L'ESGLÉSIA-
ACADÈMIA
MARIANA

30 de maig
de 9,30 h a 13,15 h

Tallers per a catequistes

Un bon grup de catequistes de tota la diòcesi de Lleida s'han reunit el matí del dissabte 18 d'abril, a l'Acadèmia Mariana per a tenir formació, aquesta vegada en format de tallers.

El primer l'ha dirigit el grup Cor Nou, que ha ensenyat als catequistes diverses cançons. Per la seva part, Mn. Víctor Martínez ha ofert un taller sobre el significat dels símbols en l'Eucaristia.

La trobada ha finalitzat amb la informació del nou format de la revista *Catequesi*, que edita el SIC (Servei Interdiocesà de Catequesi) i sobre el nou catecisme per a la Confirmació, titulat *Sereu els meus testimonis*. Així mateix, també s'ha fet el recordatori de l'Assemblea de fi de curs.

Ha estat una trobada interessant i instructiva de cara a donar eines per a la catequesi.

AJUDANT A VIURE

Comunicar amb tendresa i claredat

Es deixebles varen entendre i practicar l'encàrrec de Jesús en l'Ascensió com una missió a realitzar dia rere dia arreu del món, i m'ha agradat particularment que la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (octubre de 2014) hagi dit que l'anunci de l'Evangelí (de la família) cal fer-lo amb tendresa de mare i claredat de mestra (cf. *Relatio Synodi*, 29). Això fa més evident la petició del papa Francesc al Missatge

d'aquesta 49a Jornada Mundial de les Comunicacions: tenir en compte la família com un ambient privilegiat per a practicar la comunicació.

Aquest és un plantejament que implica mirar la família amb ulls d'Evangelí, atesa la pluralitat i complexitat de la cultura i societat actual, perquè el contingut i la missió encomanada per Jesús és deixar veure (revelar), per mitjà de l'amor humà, «l'amor de Déu vessat en els nostres cors en donar-nos l'Esperit Sant» (Rm 5,5).

Precisament, un element fonamental de la família és la seva funció «relacional» en un entorn emocional insubstituïble que li permet ser espai primer d'humanització i socialització: de fet és el primer lloc on aprenem a comunicar i a comunicar-nos. En aquest sentit és inspirador l'episodi evangèlic de la visita de Maria a Elisabet (cf. Lc 1,39-56), perquè ens mostra sobretot la comunicació com un diàleg que s'entrelliga amb el llenguatge del cos (la primera resposta la dona el nen saltant joïós dins el ventre d'Elisabet i exultant per l'alegria de l'encontre).

Com diu el Missatge papal, allò que ens fa entendre veritablement en la família la comunicació com a descobriment i construcció de proximitat és la capacitat d'abraçar-nos, de sostenir-nos, d'acompanyar-nos, de desxifrar les mirades i els silencis, de riure i plorar junts, entre persones que no s'han escollit i que, malgrat això, són importants les unes per a les altres. Quan cadascú és acceptat en la seva originalitat i s'aprèn a conviure en la diferència, el diàleg es fa comunicació i trobada constructiva. També aquí, l'episodi de la Visitació ens fa veure que reduir les distàncies, sortir els uns a l'encontre dels altres i acollir-se, obrir les portes i no tancar-se en un mateix, ajuda a créixer i a comunicar vida i, en tants de casos, pot donar consol i esperança al nostre voltant i ser motiu de gratitud i d'alegria.

Certament, cal reconèixer que la família continua essent un gran recurs i l'espai on tots aprenem allò que significa comunicar en l'amor que hem rebut i que cal lliurar. Podem donar perquè hem rebut, i ho hem d'agradir. Altres ens han precedit, i ens han posat en condicions d'existir i de poder generar vida i fer el bé.

La família perfecta no existeix, però quan a casa s'aprèn a comunicar, a escoltar els altres, a parlar de manera respectuosa, expressant el propi punt de vista sense negar el dels altres, creixem com a constructors de diàleg i de reconciliació, i la societat se'n beneficia. Com precisa el Papa: en un món on tan sovint es parla malament i se sembla zitània, la família pot ser una escola de comunicació: aprenent a beneir en comptes de maleir, a visitar en comptes de rebutjar i a acollir en comptes de combatre.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

ENTREVISTA

MARIA TERESA SIVILL

Servir i estimar

La Congregació de les Germanetes de l'Assumpció celebren 150 anys de la seva fundació a càrrec d'Etienne Pernet i d'Antoinette Fage. Ha estat un segle i mig «de joia i d'acció de gràcies per l'amor i la fidelitat de Déu, que ens ha acompanyat sempre», afirma la Gna. M. Teresa Sivill, una treballadora familiar que hi va entrar fa 54 anys i resideix, «en acció apostòlica», a la Comunitat de Sant Andreu de Palomar de Barcelona.

Com defineix el carisma de la Congregació?

Procurar la glòria de Déu, donant una resposta evangèlica per mitjà del servei a la classe obrera, als més empobrits i a les seves famílies, pel camí d'encarnació de Jesús servidor; portem al cor i a la vida les seves joies i sofriments. Malgrat la nostra feblesa continuem fent realitat aquest carisma, adaptat als signes dels temps: treballant per la pau, la justícia i la integritat de la creació, eix transversal de la nostra congregació.

Com ha evolucionat la seva fe?

Sóc una dona de fe, oberta al creixement i arrelada al Déu de Jesucrist. Conscient que mai no en tinc prou, dic: «Crec, Senyor, però augmenta la meva fe». La fe em fa sentir feliç amb el Crist vivent. En moments foscos i durs de la vida no m'he ensorrat mai. La vivència de Déu em fa viure en pau, joia i esperança. Dono gràcies a Déu per la Congregació, que m'ha acompanyat en aquest camí i m'ha ajudat a concretar la fe en el servei als petits.

En què se centra el seu treball pastoral?

Intentant viure en comunitat l'esperit de les Benaurances, en actitud de servei i d'ajuda als qui ho necessiten. Actualment, el meu compromís apostòlic es realitza preferentment en la comunitat, en el barri, la parròquia i en l'anunci explícit de Jesucrist animant un grup de dones d'estudi d'Evangeli.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un moribund

Senyor, que ho coneixes tot, la vida i la mort; t'ho supliquem: perdona els pecats del nostre amic que ara ens deixa, perquè pugui rebre de tu un cor pur.

Tu saps que he vist morir desenes de milers de persones, però cap dominat per l'angoixa o per la por, perquè tots havien confessat els seus pecats i tu has tingut pietat d'ells.

També és així com el nostre amic, que ens deixarà en la teva pau, després, amb un cor pur, es podrà alegrar amb tu al Regne del cel per tota l'eternitat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Quemaban alegría!»

Me encuentro en la casa provincial y residencia de las religiosas de la Congregación de San José de Girona, en Barcelona. Todas han trabajado —quemado sus vidas por amor— como enfermeras o cuidadoras de noche o dedicadas a la enseñanza, en Europa, África y América. Acababa de llegar la Hna. Esther. Era la delegada de la Congregación en centros de salud —propios y diocesanos— en Ruanda, Congo, Bata y Camerún. Ahora, enferma, venía para ser tratada de su enfermedad.

Al entrar veo a unas 12 religiosas —en medio del corro, la provincial Hna. Rosa y la Hna. Esther—, todas con manifestaciones externas de júbilo, con risas festivas, ellas que habían trabajado en las misiones africanas y ahora se reencontraban de nuevo.

—Estaban quemando alegría. Su alegría era como un incienso...

—Perfumaban el ambiente con el buen olor de la alegría de Cristo...

San Gregorio Magno afirmaba: «El alma santa hace de su corazón un incensario. Quema sus perfumes a Dios.»

Teresa de Jesús invitaba «a caminar alegres... sirviendo».

—«Sentir su amor... es como renacer a una alegría contagiosa, que no se puede disimular; he de comunicarla y transmitirla a mi alrededor». Pedía:

—«No dejen de ser alegres. Que se alegren todos.»

San Juan Crisóstomo recordaba a los cristianos que debíamos ser alegres:

—«Que si aparecíamos alegres: con dulzura, con mansedumbre y humildes... nos asemejaríamos al sol que, cuando sale, disipa las tinieblas.»

¡Felices los cristianos alegres; persuaden antes de hablar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La miopía espiritual

El ojo es una de las maravillas de la creación. Los mecanismos de la visión dejan asombrados a los científicos y oftalmólogos. Aun así, este órgano también tiene defectos, sufre enfermedades y alteraciones. Diversas anomalías distorsionan nuestra visión de la realidad.

Una de ellas es la miopía, la incapacidad para enfocar correctamente los objetos lejanos. La fe es una manera de mirar la realidad. Y a veces sufrimos miopía espiritual. Nos perdemos en lo concreto; nos obsesionan los detalles; los árboles no nos dejan ver el bosque; «cribamos el mosquito y nos tragamos el camello» (Mt 23,24).

Frente a la miopía, la fe nos sitúa en otra escala. Nos proporciona una perspectiva general del mundo, de los demás y de nosotros mismos. La fe nos permite captar la inmensidad del mundo, explorar los horizontes de la realidad para encontrar en los límites de la existencia los vestigios que revelan su sentido. No da certeza, pero orienta la búsqueda de significados sólidos. Indica el camino.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

18. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Jn 16,29-33]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominique de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 22,30; 23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 25,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27; 16,12-15)]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Escriptura: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituent tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguïen.

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

► Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.»

El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

L'Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek (Munic)

COMENTARI

Glorificat a la dreta del Pare

Quan Jesús puja al Pare vol dir que la missió de l'Església continua la missió de Jesús.

L'ascensió de Jesús és el punt d'arribada de la vida de Jesús i el punt de partida de la vida missionera de l'Església. Celebrem la partença-absència de Jesús i, ahora, la presència-responsabilitat de l'Església. Amb el final de la presència de Jesús en el nostre món i la seva glorificació a la dreta del Pare, Crist comença una nova presència en el món a través de la missió i el testimoniatge confiat als seus deixebles: «Sereu testimonis meus [...] fins als límits més llunyans de la terra». L'esperança cristiana no legítima cap fuga del món, de la història. La vida del

Senyor ha estat una existència plenament disponible al servei dels homes. És seguint el mateix camí de Crist que nosaltres, seguint-lo, farem també el cim.

L'Ascensió del Crist ressuscitat és narrada al final de l'evangeli de Lluc (24,50-52) com el final gloriós de la vida pública de Jesús; i al començament dels Fets (1a lectura) és vista com el punt de partida de la missió de l'Església per tot el món.

Jesús és ell mateix però no el mateix amb qui havien menjat i begut i que ha mort crucificat. Jesús ha pujat enaltit a la dreta del Pare, però continua la seva presència en l'Església.

Ara és el temps de l'Església, no podem quedar-nos badant com puja al cel: «Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera

com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel». Comença la missió de l'Església: escampar arreu la bona nova del Regne de Déu, ser testimonis de Jesucrist que fou crucificat i ara té la vida nova de ressuscitat, primícia de tots els qui ressuscitem en ell.

L'Ascensió és la plenitud del misteri pasqual. El Crist ressuscitat ha estat glorificat a la dreta del Pare. La litúrgia de la Paraula ens presenta dues narracions del Senyor ressuscitat. La primera està treta dels Fets dels Apòstols i la segona, del final de l'evangeli de Marc inspirat en el final de l'evangeli de Lluc. Són dos relats de la mateixa realitat, per bé que amb una perspectiva diferent.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Teresa de Jesús

Les fundacions (II)

A propòsit de les fundacions, Teresa coneix i forma persones excepcionals, destacant-ne entre elles alguns fills i filles. Algunes fins i tot expertes en el món clàssic i bíblic, consumades poetesses.

Sobre les seves descalces i descalços somia i el somni es va fent realitat. Dona roí —així es considera Teresa— els necessita. Ells completaran la seva obra reformista.

Joan de la Creu és model únic. Encara que difereixen en vint-i-cinc anys, aviat funciona la química entre tots dos. Ell, alumne de l'Alma Mater de Salamanca, li confia el seu projecte d'entrar a la Cartoixa. Teresa li demana canvi de direcció. És un regal de Déu: obra acabada del seu amor. Quan en els locutoris el tracta, el percep tan senzill com culte i orant. I això l'embadaleix. Joan canta la bellesa, fins a transformar-la com ningú en poesia. Es deixa modelar, segons l'estil creat per ella, sense acomplexar-se d'aprendre d'un grup de dones. Però el que més l'entusiasma de Joan és la seva experiència de Déu.

Tots dos tan convergents en el Misteri diví, el van gaudir, narrar, cantar i... contagiar. Sobre aquest patró va sorgir la paraula que Teresa va llegir als seus. Per aquesta raó, i pel que va patir com a mare en la seva gestació, la van tenir com a fundadora.

Ester Díaz, c.m.

Nomenament

El Sr. Bisbe ha nomenat Mn. Daniel Turmo Gargallo, rector de la parròquia de Sant Martí de la ciutat. Mn. Turmo seguirà desenvolupant les seves funcions com a delegat diocesà per al Catecumenat.

Trobada diocesana de joves

Una norantena de joves de les distintes parròquies de Lleida han participat a la Trobada diocesana que la Delegació de Joves ha preparat aquest passat 18 d'abril, a la parròquia de Montserrat. El bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, s'hi ha fet present participant en la conferència-col·loqui. Més clar no ho poden dir: JOVES COMPROMESOS...!

Els alumnes de Magisteri amb el bisbe Joan

Els alumnes de quart d'Educació Infantil de la Facultat d'Educació, Psicologia i Treball Social han realitzat, aquest passat 15 d'abril, una visita al

bisbe Joan. Acompanyats per la professora Antonieta Mateus, mig centenar d'alumnes, alguns d'ells interessats en cursar la DECA, diplomatura per poder impartir l'assignatura de Religió, han tingut una trobada de dues hores amb el Sr. Bisbe, durant les quals li han plantejat diverses preguntes, tant de caire personal com d'actualitat de l'Església.

Festa patronal a la parròquia de Santa Maria Magdalena

La parròquia de Santa Maria Magdalena ha celebrat la seva festa patronal, aquest passat 11 d'abril, amb una Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, i concelebrada pel rector Robert Louan i els mossens adscrits a la parròquia, Ramon Prat i Francesc Roselló, a més a més de Mn. Joan Mora. Ha estat solemnitzada per la Coral Estel.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 17 de maig. Ascensió del Senyor:**
—10 h, Eucaristia a TV2, presidida pel Sr. Bisbe, Joan Piris.
- **Divendres, 22 de maig:**
—20 h, entrega d'orles al Col·legi Episcopal.
- **Dissabte, 23 de maig:**
—18 h, celebració amb motiu de la beatificació de Mons. Óscar Romero. Acadèmia Mariana.
—10 h, Pelegrinatge a Torreciudad.
—19 h, Confirmacions a la parròquia d'Aitona.
- **Diumenge, 24 de maig. Pentecosta:**
—19 h, Confirmacions a la parròquia de la Granja d'Escarp.

González Faus tanca el cicle de l'IREL sobre «L'Amor»

«Hem de buscar Déu a la Terra i no pas al Cel». Amb aquesta frase va resumir, el teòleg i jesuïta José Ignacio González Faus, la conferència que va impartir el passat 16 d'abril a l'aula magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI).

En la seva ponència, que va titular «La humilitat de l'amor de Déu», va dir que intentar cercar Déu al Cel seria un símptoma de supèrbia, assenyalant la passió pel diner com l'arrel de tots els malalts. I va afegir: «Els cristians hem de militar contra el poder del diner. Si creiem en la misericòrdia de Déu, que això es tradueixi en la nostra manera de viure com a ciutadans.»

Ramon Prat, qui va presentar González Faus, va aprofitar per anunciar el nou cicle de conferències per al proper curs, que estarà dedicat a «L'Autenticitat», essent el primer dels conferenciants el professor i filòsof Josep Maria Esquirol. La conferència d'Esquirol del mes d'octubre vinent servirà també de lliçó inaugural per al nou curs acadèmic de l'IREL.

AYUDANDO A VIVIR

Comunicar con ternura y claridad

Los discípulos entendieron y practicaron el encargo de Jesús en la Ascensión como una misión a realizar día tras día por todo el mundo, y me ha gustado particularmente que la XIV Asamblea General Ordinaria del Sínodo de los Obispos (octubre de 2014) haya dicho que el anuncio del Evangelio (de la familia) hay que hacerlo con ternura de madre y claridad de maestra (cf. *Relatio Synodi*, 29). Esto hace más evidente la petición del papa Francisco en el Mensaje de esta 49.ª Jornada Mundial de las Comunicaciones: tener en cuenta a la familia como un ambiente privilegiado para practicar la comunicación. Este es un planteamiento que implica mirar la familia con ojos de Evangelio, dada la pluralidad y complejidad de la cultura y sociedad actual, porque el contenido y la misión encomendada por Jesús es dejar ver (revelar), por medio del amor humano, «el amor de Dios derramado en nuestros corazones al darnos el Espíritu Santo» (Rm 5,5).

Precisamente, un elemento fundamental de la familia es su función «relacional» en un entorno emocional insustituible que le permite ser el primer espacio de humanización y socialización: de hecho es el primer

lugar donde aprendemos a comunicar y a comunicarnos. En este sentido es inspirador el episodio evangélico de la visita de María a Isabel (Lc 1,39-56), porque nos muestra sobre todo la comunicación como un diálogo que se entrelaza con el lenguaje del cuerpo (la primera respuesta la da el niño saltando gozoso dentro del vientre de Isabel y exultante por la alegría del encuentro).

Como dice el Mensaje papal, lo que nos hace entender verdaderamente en la familia la comunicación como descubrimiento y construcción de proximidad es la capacidad de abrazarnos, de sostenernos, de acompañarnos, de descifrar las miradas y los silencios, de reír y llorar juntos, entre personas que no se han elegido y que, sin embargo, son importantes las unas para las otras. Cuando cada uno es aceptado en su originalidad y aprende a convivir en la diferencia, el diálogo se hace comunicación y encuentro constructivo. También aquí, el episodio de la Visitación nos hace ver que reducir las distancias, salir al encuentro de los demás y acogerse, abrir las puertas y no encerrarse en uno mismo, ayuda a crecer y a comunicar vida y, en muchos casos, puede dar consuelo y esperanza

a nuestro alrededor y ser motivo de gratitud y de alegría.

Ciertamente, hay que reconocer que la familia sigue siendo un gran recurso y el espacio donde todos aprendemos lo que significa comunicar en el amor lo que hemos recibido y entregarlo. Podemos dar porque hemos recibido, y hemos de agradecerlo. Otros nos han precedido, y nos han puesto en condiciones de existir y de poder generar vida y hacer el bien.

La familia perfecta no existe, pero cuando en casa se aprende a comunicar, a escuchar a los demás, a hablar de manera respetuosa expresando el propio punto de vista sin negar el de los demás, crecemos como constructores de diálogo y de reconciliación, y la sociedad se beneficia. Como precisa el Papa: en un mundo donde tan a menudo se habla mal y se siembra cizaña, la familia puede ser una escuela de comunicación: aprendiendo a bendecir en vez de maldecir, a visitar en vez de rechazar y a acoger en vez de combatir.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737